

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013

Spektakl jest bez wątpienia mocniejszy niż wcześniej, ale jak wykorzystuje swoją moc? Jakie nowe obszary opanowuje? Jednym słowem, w jaki sposób postępować w momencie jego dziania się? Istnieje obecnie powszechne przekonanie, że zachodzi błyskawiczna inwazja, zmuszająca ludzi do porzucenia dawnego sposobu życia, uczucie to, jednak jest bardzo niejasne, a ten sam fenomen jest traktowany jako rodzaj niewytłumaczalnych problemów klimatu lub innych czynników naturalnych, tak jak zmiana, która obnaża kruchość ludzkiej wiedzy, i potępia ignorantów bezradnego milczenia.

Guy Debord, Społeczeństwo spektaklu

Ideą wystawy jest analiza pojęcia sportu jako publicznego i upolitycznionego rytuału mas i teatralizacji przestrzeni publicznej. Sport zostanie wykorzystywany jako rodzaj metafory odsłaniającej ukrytą władzę i systemy społeczne. Narracja wystawy będzie zmierzała do uwolnienia i ukazania filozofii zwycięstwa. Obsesja zwycięstwa lub co najmniej odnoszenie sukcesów jest istotną częścią sfery publicznej i rytualizacji spektaklu. Najgłębsza warstwa dążenia do władzy i zwycięstwa mogą być uosobieniem marzeń o doskonałości. Przeżywanie radości zwycięstwa trwa jak mgnienie oka i znika błyskawicznie w ciągu kolejnego zmruczenia powieki. Celem tego projektu jest uczynienie niemożliwego możliwym – analiza tego bardzo szczególnego i nieuchwytnego momentu. Produkcja szczęścia i ogarniającej wszystko radości w przestrzeni publicznej jest najbardziej widoczne podczas publicznych rytuałów – spektaklu ciała i sportu. Sport jest w rzeczywistości próbą przedłużenia uczucia szczęścia na zawsze. Wystawa będzie skoncentrowana na zagadnieniach związanych ze sportem (ujętych w kategoriach filozofii zwycięstwa i sposobu wyrażania ideologii), walki i rywalizacji, a także bardzo ważnego ich elementu – klęski. W strukturze WALKI, RYWALIZACJI i PORAŻKI będzie się zawierała pułapka tworzenia rytualnych spektakli w sferze publicznej. Wszyscy jesteśmy częścią tego spektaklu

i bardzo trudno uwolnić się od rytuałów. System społeczny narzuca jednostkom niektóre formy zachowania i czyni nas uczestnikami jednego spektaklu, gdzie równie ważne jest, aby stać się częścią performatywnego aktu walki i rywalizacji i krótkiego momentu zwycięstwa lub porażki. Czy można wydostać się z tych sztywnych ram zrytualizowanego spektaklu? Co znajdziemy po drugiej stronie?

Obsesja i opętanie zwycięstwem kryje się jednak w wielu sferach życia publicznego, które w pewnej prostej formie i strukturze performatywnej odnoszą się swymi korzeniami do fenomenu igrzysk, czy wydarzenia sportowego. Dlaczego jednak za metaforę do konstrukcji tej wystawy wybrałam spektakl sportowy? Spróbuję odpowiedzieć na to pytanie i jednocześnie pokazać inne przestrzenie eksploracji tego archetypu. Widowisko sportowe jest połączeniem swego rodzaju festynu, rytuału i zabawy. Samo wydarzenie sportowej rywalizacji, stojące w centrum wydarzeń nie stanowi jednak najważniejszego elementu. Na samym początku - by tak rzec - u źródeł wielkich spektakli sportowych leży oczywiście sama gra i widowisko. Dopiero później pojawiły się festyn, obrzęd, rytuał i sam spektakl, który zawiera w sobie wszystkie fazy tego performance'u. *Profesjonalizacja sportu i przemiana sportowców w osobistości medialne, rosnący kult rekordów i specjalizacja w atletyce, coraz większa rola technologii i niebywale rozciągnięty czas treningu, [...] wzrost biurokracji sportowej, uznanie wagi sportu i wykorzystanie sukcesów sportowych przez dominujące ideologie świata, przejście wyłaniania przygotowania i finansowania drużyn przez rządy państwowe i wielkie korporacje, rachunek medali użyty w celach propagandowych i w zastępstwie działań wojennych, próby wykorzystania igrzysk w celach szowinistycznych przez kraje gospodarcze; jak również*

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013

użycie igrzysk - zarówno przez uczestników, jak i przez ludzi z zewnątrz - jako areny demonstracji politycznych, dyplomatycznych rozgrywek, umacniania panujących reżimów i w końcu terrorystycznych zamachów; wszystkie te zaszłości pokazują, jak „materia życia codziennego” stopniowo wnika w obszar publicznej liminalności igrzysk. W miarę jak zmieniało się życie codzienne, igrzyska musiały zmieniać się także¹.

Cała struktura uwikłań i zależności, która staje się nieodłączną częścią widowiska jest tak naprawdę odbiciem współczesnego życia poza spektaklem, o ile w ogóle takie istnieje, lub w innym spektaklu. Wracając ponownie do Guy Deborda — stwierdzimy, że spektakl nie stanowi zbioru obrazów, ale społeczny stosunek między ludźmi, nawiązywany za pośrednictwem obrazów — staje się on zatem nie tylko i wyłącznie widowiskiem / obrazem, ale motorem wszelkich aktywności i zmian społeczno-politycznych. Dlatego właśnie konstrukcja ideowa wystawy *Victory Obsessed* została oparta na metaforze igrzysk, widowisk sportowych, bo właśnie tam, w pełnym zakresie odnajdziemy esencję spektaklu, który przekłada się także na inne sfery życia społecznego. Po pierwsze jest to politycyzacja sfery publicznej oraz widowiska sportowego w kontekście budowania ideologii. To właśnie ona była od samego początku widowisk sportowych kluczowym ich elementem. Sport był wielokrotnie wykorzystywany w celach propagandowych i ideologicznych. W ikonografii władzy siła eksponowana poprzez zdrowe i wysportowane ciało była zawsze niezwykle istotna. Swoje apogeum osiągnęła w propagandzie nazistowskiej oraz komunistycznej. Relacja sportu, kultu sprawnego ciała i władzy jest bardzo interesująca także we współczesnym kontekście, gdzie symbole władzy oraz zwycięstwa bardzo często sprowadzają się do po-

jęcia walki. Według interpretacji agonistycznej (gr. słowo *agon* oznacza walkę) sport jest przede wszystkim walką: sport to tego rodzaju ćwiczenia i działania fizyczne, które polegają na walce z przestrzenią i z czasem, na walce z niebezpieczeństwami natury, jak również na zmaganiu się z innymi ludźmi jako przeciwnikami w rywalizacji o zwycięstwo. Odmienne od ludycznej koncepcji sportu interpretacja agonistyczna uznaje sport nie za zabawę (grę), lecz za walkę, jednak w odróżnieniu od walki wojennej nie zakłada się tu jako celu zniszczenia przeciwnika, wszystkie czynności odbywają się w obramowaniu reguł, które zapewniają równość szans, wymaga się postępowania o charakterze *fair play*, nie zachęca się też do nienawiści w stosunku do przeciwnika, a wręcz przeciwnie założeniem jest szacunek dla rywala sportowego. Bardzo często jednak sport jest pretekstem do walki, niekoniecznie pomiędzy sportowcami, o charakterze daleko odbiegającym od zasad *fair play*. Jedynym celem staje się wtedy właśnie unicestwienie przeciwnika, zamiast więc budzić pozytywne emocje oraz wzniecać potrzebę pozytywnego zjawiska rywalizacji - to właśnie sport staje się przestrzenią agresji i nienawiści. Drugą przestrzenią ideową wystawy będzie znaczenie ciała w kontekście walki, przemocy i zwycięstwa. Najgłębszą warstwę istoty sportu można określić jako marzenie o doskonałości. Ciało ludzkie stawia opór woli - sport jest marzeniem o posiadaniu takiego ciała, którebyłoby całkowicie podporządkowane woli ludzkiej, jest marzeniem o posiadaniu takiego ciała, dla którego żadne rzeczy fizyczne nie stanowiłyby przeszkody nie do pokonania. Ciało ludzkie podlega chorobom i starzeniu się - sport jest marzeniem o posiadaniu takiego ciała, które nie chorowałoby i nie ulegało degradacji wraz z wiekiem. Ale nie tylko siadanie w ten sposób idealnego ciała jest

¹ John MacAloon, *Olympic Games and the Theory of Spectacle in Modern Societies* 1984, s. 242,258-259,262-263

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań06/09-27/10 **2013**

marzeniem, któremu służą sportowcy. Doświadczenia radości zwycięstwa są krótkimi momentami, jak się niekiedy mówi, przeżycia czystego szczęścia - sport jest marzeniem o przedłużeniu takiego przeżywania szczęścia na zawsze. Znaczenie ciała w dyskursie związanym z tytułową *obsesją zwycięstwa* wychodzi zdecydowanie poza zjawisko widowisk sportowych. W tym wymiarze mowa o ciele jako polu walki, ciele jako świadectwie historii i pamięci - żywym dowodzie zwycięstwa.

Obsesja Zwycięstwa jest także szeroko obecna w dyskursie architektoniczno-urbanistycznym, zarówno w kontekście historycznym, jak i współczesnym - do budowania utopii i dystopii i realizacja nierzeczywistych masterplanów w przestrzeni publicznej. Całkowite zwycięstwo jest jednak w tej materii nie możliwe. Marzenia o spełnieniu miast doskonałych, a jednocześnie nierzeczywistych było

odwiecznym pragnieniem władców. Jednak utopia charakteryzuje się nieustannym spoglądaniem w przyszłość i wiecznym niespełnieniem lub możliwością większego, doskonalszego spełnienia, dlatego właśnie archi-utopie pozostają zawsze po stronie obsesji, a nie po stronie zwycięstwa. *Opętani Zwycięstwem* — to wystawa pokazująca różne aspekty zwycięstwa i pragnienia o uźeczywistnieniu pragnień wygranej. Pokazuje kilka wybranych aspektów z krótkiej historii zwycięstwa, poczynając od introdukcji w postaci metafory spektaklu, jaką jest widowisko sportowe, poprzez ideologię, propagandę i konstrukty symboliki politycznej i nacjonalistycznej, utopie architektoniczne - materialną realizację obsesji zwycięstwa i wreszcie ciała naznaczonego walką i przemocą w imię zwycięstwa, które nigdy nie zostanie osiągnięte.

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś
CK Zamek, Poznań
06/09-27/10 2013

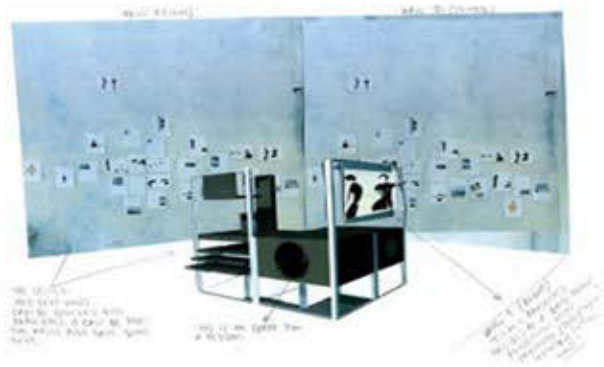


Sometimes Making Something Leads to Nothing, 1997
wideo, 4:59 min, Peter Klichmann Gallery

Yane Calovski (Macedonia)

Urodzony w 1973 roku w Skopje. Studiował w Pennsylvania Academy of Fine Arts, Bennington College, CCA Kitakyushu i w Jan Van Eyck Academy.

Skopje jako „nowe” miasto z lat 60’ XX wieku stało się wyjątkowym przykładem zamierzonej doskonałości i nieokreślonego umiarkowania. Kapitałiści je wymyślili, socjaliści je dookreślili, a komuniści wybudowali. Dziś miasto zmieniło się w odmienną przestrzeń konstruktu politycznego i dyskursu urbanistycznego. *Master Plan* to instalacja składająca się z rysunków i wideo, na którą składają się niedawno odnalezione zwycięskie projekty zespołu Kenzo Tange rekonstrukcji miasta Skopje po trzęsieniu ziemi z lipca 1963 roku. Wideo i seria rysunków pokazują kolejne idee odnalezione wśród informacji i efektów badań.



Master Plan, 2008, seria rysunków + wideo

Francis Alÿs (Meksyk)

Urodzony w 1959 roku. Mieszka i pracuje w Mexico City.

Sztuka Francis Alÿsa jest refleksją na temat rzeczywistości politycznych. W tym filmie artysta popycha blok lodu ulicami Mexico City przez 6-7 godzin aż ulega on roztopieniu. Na tych samych ulicach tysiące mieszkańców spędzają swój czas na popychaniu, noszeniu i holowaniu towarów i przedmiotów. Rezultaty są takie same: żadnych efektów tak ciężkiej pracy. Praca Francis Alÿsa nosi tytuł: *Paradox of Praxis I (Sometimes Doing Something Leads To Nothing)*, tak jakby artysta mówił o bezcelowości sztuki. Co więcej nie jest to tylko sztuka na temat sztuki. Praktyki robotników są zarówno praktyką, jak muszą stać się wielokrotnie paradoksalne. W porównaniu z takim trudem sztuka topnieje; miasto ją absorbuje i widzi, kimkolwiek on jest, może dostrzec gorączkę i kurz tych ulic, często po raz pierwszy. I to jest „coś”.



Ursa Major (Big Dipper), 2006, 65 cm x 95 cm x 15 cm,
wydruk komputerowy Kodak DuraTrans w formie light box

Kuba Bąkowski (Polska)

Urodzony w 1971 roku. Absolwent Komunikacji Multimedialnej Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Mieszka i pracuje w Warszawie

Ursa Major (Big Dipper) to projekt fotograficzny, w którym grupa 5 do 7 osób odtwarza kształt konstelacji Ursa Major. Projekt odnosi się do specyficznego kulturowego i metaforycznego kontekstu. Ulica Międzynarodowa 64/66A została zrealizowana przez grupę sąsiadów z kamienicy. Wyszli na dach budynku i trzymając zapalone żarówki tworzą konstelację Ursa Major na wieczornym niebie.

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013



20.000, 2010, instalacja
(z Igorem Grubić)

Lana Čmajčanin (Bośnia i Hercegowina)

Urodzona w 1983 roku w Sarajewie. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych, Wydziału Rzeźby w Sarajewie, Bośnia i Hercegowina. Współzałożycielka Stowarzyszenia Crvena. Mieszka i pracuje w Sarajewie.

Instalacja dwójki artystów: Lany Čmajčanin i Igora Grubicia *20.000* jest silnie związana z wydarzeniami z czasów wojen bałkańskich oraz przemocy w stosunku do bośniackich kobiet. — *Ciało zgwałconej kobiety staje się ceremonialnym polem walki, polem pochwalnym zwycięskiego oddziału kolorów. Akt, który jest na niej dokonywany jest wiadomością rozpowszechnianą pomiędzy mężczyznami - żywym dowodem zwycięstwa dla jednych i przegranej oraz porażki dla drugich.* (Susan Brownmiller). Największa ilość gwałtów od II Wojny Światowej zostały zarejestrowane w Bośni i Hercegowinie. Liczba przekracza 20.000. Prawdziwa liczba nie zostanie jednak nigdy określona, gdyż w patriarchalnej strukturze społecznej, ofiary pozostają w milczeniu traumy lub lęku przed społeczną oraz rodzinną dezaprobatą i odrzuceniem.

Nemanja Cvijanović (Chorwacja)

Urodzony w 1972 roku w Rijeci. Absolwent Accademia di Belle Arti of Venice. Mieszka i pracuje w Rijeci.

Tytuł pracy Nemanji Cvijanovicia - ***Za dom spremni!*** znaczy: Przygotowane dla ojczyzny (domu)! i jest jednocześnie oficjalnym hasłem / powitaniem chorwackich nazistów i ruchu nacjonalistycznego z czasów II Wojny Światowej.

Praca odnosi się do zagadnień poważnych konsekwencji, tworzonych przez strategie marketingowe zakamuflowanych ruchów multinacjonalistycznych, które tworzą społeczeństwa, wykorzystujące „hard-core”owy nacjonalizm, główną narodową religię, narodową flagę, hymn i symbole związane z pragnieniem wyższości, nienawiści, zwycięstwa i glorii.



Za dom spremni! – IKEA, instalacja, 2011



Za dom spremni! – IKEA, instalacja, 2011

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013



Zidane, a 21st century portrait, film 2006

Douglas Gordon & Philippe Parreno

Douglas Gordon, urodzony w 1966 roku w Szkocji. Laureat nagrody Turner Prize. Mieszka i pracuje w Nowym Jorku.

Philippe Parreno, urodzony w 1964 roku w Algierii, artysta filmowy. W 2006 roku zrealizowali wspólnie film *Zidane. A 21st Century Portrait*.

W świecie przepelnionym naciskiem mediów, kontroli, i pomówień, dwójka artystów: Douglas Gordon i Philippe Parreno stworzyli nowy rodzaj hipnotyzującego portretowania. Zinedine Zidane, jeden z najlepszych piłkarzy dzisiejszych czasów, staje się bohaterem meczu pomiędzy Realem Madryt i Villareal, na którym koncentruje się 17 kamer, śledzących każdą akcję sportowca od kickoff do końca gry. Film odchodzi od konwencji rejestracji meczu "keep your eye on the ball" i powiązanym z nią wciągającym projektowaniem dźwięku, które zawiera okrzyki tłumu, sporadyczne wykrzykniki hiszpańskiego komentatora, rzadkie myśli Zidane'a w formie głosu narratora i eteryczny kawałek szkockiego zespółu Mogwai, *Zidane: A 21st Century Portrait* przekształca fizyczność, czas, tempo i perspektywę w złożony obraz sportowca uwikłanego w grę.

Assaf Gruber (Izrael)

Urodzony w Jerozolimie. Absolwent HISK, Higher Institute of Fine Arts, Ghent i Ecole Nationale Supérieure des Beaux-arts. Mieszka i pracuje w Berlinie.

Praktyka artystyczna Assaf Grubera, która obejmuje i jednocześnie dekonstruuje różne media, jest zarówno gesturalną performatywną. Jest to forma wypowiedzi — poetycka manifestacja intymności, spowiedź beckettowskiego autora. Konfiguracje przestrzenne Assafa Grubera — jednocześnie metaforyczne i alegoryczne — są krajobrazami myśli, oscylującymi pomiędzy lękiem i niespełnionym pragnieniem podbicia rzeźbiarskiej granicy odszyfrowania nieświadomej gramatyki ludzkiego zachowania za pomocą zbioru „rzeźbiarskich gestów”.



Matchpoint, 2007, wideo, 3'43"

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013



Missing Architecture, 2012

różne media: fotografia, obiekt, plakat

Igor Grubić (Chorwacja)

Urodzony w 1969 roku w Zagrzebiu, Chorwacja. Mieszka i pracuje w Zagrzebiu.

Missing Architecture to projekt oparty na badaniach kontekstu kulturowego, które zostały przeprowadzone przez Igora Grubicia na Sycylii. Mimo dużej liczby członków społeczności muzułmańskiej, jak dotąd nie został tam wybudowany ani jeden tradycyjny meczet. Celem pracy jest analiza tego zjawiska i umieszczenie w przestrzeni publicznej elementów, które w symbolicznym sensie stanowią brakujące miejsce kultu dla muzułmanów. Ta artystyczna interwencja składa się z trzech symbolicznych elementów: fundamentów, ścian i minaretu potencjalnego meczetu. Instalacja Igora Grubicia składa się z trzech części: instalacji z dywanów, serii plakatów oraz cyklu fotografii, naznaczających niewidzialną przestrzeń i identyfikację kulturową oraz wyznaniową.

Filip Jovanovski (Macedonia)

Urodzony w 1979 roku w Bitoli. Absolwent Wydziału Architektury i Sztuk Pięknych na Uniwersytecie im. Cyryla i Metodziego w Skopje. Mieszka i pracuje w Skopje. Dyrektor artystyczny Festiwalu Sztuki Współczesnej AKTO w Bitoli.

Projekt stanowi fragment / część pamięci, która oferuje możliwość ewokacji, ponownego odtwarzania historii, imitacji i odwołania do symbolu rewolucji, przez co wzbudza pragnienie i potrzebę prawdziwego życia w wolności, możliwość ustanowienia siebie samych wolnymi pod względem formy i kontekstu, i stworzenia swoich narzędzi do konstruowania własnej tożsamości. Byliśmy wściekli żyjąc pod presją, nasz kraj stał się najpoważniejszym producentem kontekstu dla najmniejszych rewolucji. Wolność jest jaka jest, a nie taka, jak ją sobie wyobrażamy!!!



Don't stare so romantically!, 2013, instalacja, różne media

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013



Nepoznane heroine, 2012, fotografia cyfrowa i tekst

Katarzyna Kozyra (Polska)

Urodzona w 1963 roku w Warszawie. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Mieszka i pracuje w Warszawie, Trento i Berlinie.

Cheerleaderka jest pomyślana jako pop video do muzyki i słów piosenki Gwen Stefani *What You Waiting For?*, ale nie odnoszącym się do motywów z oryginalnego klipu. Sceny rozwijają się w typowej szatni męskiej. Na początku młodzi, wysportowani mężczyźni nie zwracają najmniejszej uwagi na śpiewającą i atrakcyjną cheerleaderkę „graną” przez Kozyrę. Video odkrywa, m.in., problemy ciała jako kostiumu i własnej tożsamości.



Cheerleader. In art dreams come true, 2006, video, Digi-Beta, 4'30"

Adela Jusić (Bośnia i Hercegowina)

Urodzona w 1982 roku w Sarajewie, Bośnia i Hercegowina. Współzałożycielka Stowarzyszenia Crvena. Mieszka i pracuje w Sarajewie.

Podczas I i II Wojny Światowej, kobiety były w ogromnych ilościach zmobilizowane jako żołnierze i pracownicy. Paradoks polega na tym, że wojny jako męski sport, pomogły kobietom w emancypacji. Mimo to, gdy wojny się zakończyły, silne tendencje patriarchalne ujawniły się ponownie z tendencją do przywrócenia kobiet na wcześniejsze pozycje społeczne, z powrotem do „naturalnych” ról matek, kucharek, opieki nad dziećmi, w sferze domowej i poza sferą politycznej i ekonomicznej władzy. Podczas II Wojny Światowej w Jugosławii 100 000 kobiet dołączyło do armii, motywowane nie tylko patriotyzmem, ale także nadzieją na emancypację. W latach 1992-95 podczas wojny w Bośni walka kobiet powraca, jednak męski heroizm jest jedynym świadectwem tamtych walk. Gwałty i masowe zabójstwa kobiet tak bardzo jak ich wysiłki przetrwania, żywienie dzieci w oblegane miast, a także ich wkład w walkę na frontach są ponownie zapominane.

Christine Laquet (Francja)

Urodzona w Lyonie w 1975 roku. Mieszka i pracuje pomiędzy Nantes i Paryżem.

Praca Christine Laquet wywodzi się z barokowej wrażliwości: jest to przede wszystkim sztuka udawania, potworności, ale także transu. Quasi-antropologiczne podejście do pytania, co pozostaje ze współczesnych przekonań każdego artysty zwraca szczególną uwagę na społeczne rytuały. Jej twórczość to świat naturyzmieszany ze sztucznością, dekonstruuje konwencjonalną opozycję między naturą, a kulturą. Praca *Une brève histoire de tout*, jest skonstruowana w postaci siatki - filtra, bariery bez konieczności dzielenia, czy blokowania.



Une brève histoire de tout, 2012
2 ogrodzenia, beton i żelazo 104 x 180 cm (każde)

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013



Berliner Plaetze, 2010, tusz i akryl na lninie, 152,4 x 182,88 cm

Julie Mehretu (Etiopia)

Urodzona w 1970 roku w Addis Ababa w Etiopii. Mieszka i pracuje w Nowym Jorku.

Punktem wyjścia dla twórczości Julie Mehretu jest architektura i miasto, szczególnie zatłoczone, sprężone i gęsto zaludnione środowisko miejskie XXI wieku. Jej płótna pokrywają różne elementy architektoniczne, takie jak kolumny, fasady i portyki z różnych geograficznych schematów, takich jak wykresy, plany budynków i mapy miasta i architektonicznych renderów, widziane z różnych perspektyw, przestrzenne, przekroje i izometryczne. Jej obrazy przedstawiają tornado wizualnej incydentu gdzie poszatkiwane miasta stają się płynne i spłaszczone, jak wiele warstw miejskich graffiti. Mehretu określa swoje bogate płótna jako „mapy historii poza miejscem”, widząc w nich obrazy rzeczywistości wyobrażonej, a nie prawdziwej.

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013

Dominik Lejman (Polska)

Urodzony w 1969 roku w Gdańsku. Mieszka i pracuje w Poznaniu i Berlinie.



Przekażcie sobie znak pokoju, 2006, fresk wideo

Praca Lejmana przenosi nas do wnętrza kościoła. Z trzech stron zostały ustawione ekrany, na które wyświetlany jest film *Przekażcie Sobie Znak Pokoju...* Wideo pokazuje sfilmowanych z góry ludzi zgromadzonych w kościele. Na krótki moment statyczny obraz porusza się – wierni przekazują sobie znak pokoju. Na słowa księdza – wszyscy zgromadzeni w kościele posłusznie wykonują polecenie. Film porusza problem znaczenia i zasadności tego gestu dla katolickiego, ale przy tym nietolerancyjnego i uwikłanego w wojnę kraju.

Wpływ na nacjonalistyczną politykę tożsamości Albańczyków z Kosowa pochodzi od fenomenu kulturowego nadawania dzieciom imion zgodnych z nazwami miast albańskich, który miał miejsce przede wszystkim w latach 70' i 80' XX wieku. Jako dziedzictwo tego okresu, wiele osób otrzymało Berat, Milot, Saranda, Gjirokastra, Shkodra, Butrint, Vlora. Praca wskazuje na pozornie niedostrzegalne manipulacje, jakie dokonują się poza wielką polityką, i są obecne w codziennym życiu. Władza, jaką zdobywanie poprzez użycie języka oraz nazywanie przedmiotów i osób jest ogromna i wyjątkowo niebezpieczna. W pozornie codziennych portretach młodych osób urodzonych na terenie Kosowa w latach 70' i 80' XX wieku możemy odnaleźć tę codzienność i nieświadomość kontekstów kulturowych politycznych, które bazują na amnezji historycznej najmłodszych pokoleń.

Alban Muja (Kosowo)

Urodzony w 1980 roku w Mitrovicy. Mieszka i pracuje w Prisztinie, Kosowo.



My name, your city, 2012, seria fotografii, 60x80 cm

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013

*Wikipolis, 2011, 16mm film, 2' 11"***Obsessive Possessive Aggression (Macedonia)**

Grupa powstała w 2011 roku w wyniku współpracy Slobodanki Stevceskiej i Denisa Saraginovskiego. Obydwójce są absolwentami Wydziału Sztuk Pięknych na Uniwersytecie Św. Cyryla i Metodego w Skopje. Pracują na granicy sztuki, mediów i performance.

21 lat odkąd Republika Macedonii jest niepodległym państwem. Podobny okres czasu trwa transycja z jednego systemu do drugiego. Kwestia narodowej tożsamości jest w procesie odradzania się i wraz z upływem czasu staje się silniejsza. Jest to jednocześnie płodny okres w obszarze polityki, biznesu i przestępczości. Jednak wraz ze wzrostem obywatelskiej beznadziei, ich pragnienie zwycięstwa i artefaktów narodowych jest coraz silniejsze. Wideo jest zapisem tego stanu oczekiwania. Jest to portret narodowego lęku przed teraźniejszością i przyszłością. W szerszej definicji niepewności, uczucie lęku pojawia się, kiedy ktoś jest świadomy swojego braku wiedzy na temat rozwoju znaczącego wydarzenia: zawieszenie jest kombinacją oczekania i niepewności odnoszącymi się do nieokreślonej przyszłości. Tak więc, można powiedzieć, jest to naród dwudziestu jeden lat niepewności. Ten film pokazuje krótki moment, sekwencję „niepewności narodowej”.

Ahmet Ögüt (Turcja)

Urodzony w 1981 roku w Diyarbakir, Turcja. Absolwent Hacettepe University, Fine Art Faculty, Painting Department, Ankara, Yildiz Teknik University, Art and Design Faculty, Istanbul. Mieszka i pracuje w Amsterdamie.

Praca Ahmeta Ögüta podkreśla nieustanne zainteresowanie czasem, strukturami społecznymi i mechanizmami nadzoru i kontroli. 16mm film-kolaż, *Wikipolis*, zestawia sceny z *Metropolis* - nowatorskiego filmu Fritza Langa z 1927 roku o miejskiej dystopii, z wizerunkiem dawnego bunkra nuklearnego w Sztokholmie, który obecnie mieści centrum danych z 8.000 serwerami komputerowymi, które należą do WikiLeaks.

*Suspended animation, 2013, video (HD)*

Victory Obsessed

kurator: Agata Rogoś

CK Zamek, Poznań

06/09-27/10 2013

Sislej Xhafa (Kosowo)

Urodzony w 1970 roku w Peja, Kosowo. Mieszka i pracuje w Nowym Jorku.

Praca Sisleja Xhafa *Skinheads Swimming* porusza się na granicy uprzedzeń. Ale czy jest to kwestia postawy widza, czy postaci na zdjęciu? Z drugiej strony, wydaje się, że przynajmniej przez chwilę, miłość neutralizuje wszystkie granice w wodzie Fontana di Trevi, a nocne igraszki skinheadów nie są tak bardzo różne od Anity Ekberg i senniej przygody Marcello Mastroianni'ego w sennym marzeniu w Rzymie w filmie *La Dolce Vita*. A może nic nie jest niewinnością: *lubię uwodzicielskie obrazy. Władza jest często uwodzicielska, słodka, niczym muzyka* - mówi Sislej Xhafa o swojej pracy.



Skinheads Swimming, 2002, DVD, 4'58

Igor Toshevski (Macedonia)

Urodzony w 1963 roku. Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Helsinkach i Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Śww. Cyryla i Metodego w Skopje. W 1985 jeden z twórców grupy ZERO w Skope. Mieszka i pracuje w Skopje.

Praca Igora Toshevskiego jest prostym aktem performatywnym polegającym na zaznaczeniu wolnego terytorium, poprzez które artysta oraz wszystkich osoby wkraczające w jego obszar deklarują wolność oraz swobodę wyrażania własnych poglądów i przekonań w zakresie sztuki, polityki i społeczeństwa. Gest artysty za każdym razem nabiera nowego znaczenia poprzez różne konteksty, w których jest realizowany ten projekt. Pierwsze *wolne terytorium* artysta nazaczył w 2004 roku.



Wolne Terytorium, 2013, instalacja + wideo

Mai Yamashita + Naoto Kobayashi (Japonia)

Mai Yamashita (1976 r.) i Naoto Kobayashi (1974 r.). Pracują razem od 2001 roku. Absolwenci University of the Arts w Tokio. Mieszkają i pracują w Berlinie.



Unfortunately, impossible, 2007, HD video, 9'18

Idea pracy narodziła się w wyniku wielu niepożądanych elementów wiadomości rozpoczynających się od zwrotów, takie jak: *Niestety ..., Boimy się poinformować, że ...*, a inne tego rodzaju tak. W filmie, ich najmniej ulubione angielskie słowa i wyrażenia, napisane na ścianie ołówkiem, pojawiają się nieustannie. Ich dwa ramiona z trudem wymazują część słowa (nie, mniej, itp.) za pomocą gumek, aby zmienić znaczenie w coś bardziej pozytywnego.